

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **J. S.**
bytem N. C. 354, X L. n. B.
zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/4875-421/1,
ve věci podpory v nezaměstnanosti

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) ze dne 9. 10. 2017, č. j. PRC-427/2017-34. Úřad práce tímto rozhodnutím nepřiznal ode dne 19. 5. 2017 žalobkyni podporu v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o odvolání (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a podle čl. 2, čl. 3 odst. 1 písm. h) a čl. 61 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení 883/2004“).

2. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že napadená rozhodnutí považuje za nezákonná, protože žalovaný nesprávně konstatoval, že Česká republika nebyla v době, kdy žalobkyně pracovala ve Velké Británii, jejím bydlištěm. Správní orgány vycházely z názoru, že obvyklým bydlištěm žalobkyně byla Velká Británie na základě toho, že v případě žalobkyně zcela převážilo kritérium délky pobytu a poměrně stabilní zaměstnání ve Velké Británii. Správní orgány považovaly za nerozhodné tvrzení žalobkyně, že do Velké Británie se vydala pracovně pouze na časově omezenou dobu za účelem jednorázového výdělků. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem, podle kterého jí nesvědčí za požadované období nárok na podporu v nezaměstnanosti.
3. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** navrhl soudu odmítnutí žaloby, protože žalobkyně nesplnila podmínky § 71 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni sepsání vyjádření k žalobě (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně neuvedla žádný skutkový ani právní důvod, pro který považuje závěr žalovaného za nesprávný a je tu důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
4. Pro případ, že by soud tento názor žalovaného nesdílel, z procesní opatrnosti žalovaný poskytl následující vyjádření. Žalovaný zdůraznil, že bez aplikace nařízení 883/2004 by nebylo jiného zbylí než rozhodnout bez dalšího o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyni vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně v rozhodném období nezískala potřebné doby důchodového pojištění podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a nesplnila, tudíž podmínku § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Jelikož na žalobkyni jakožto na migrujícího pracovníka dopadalo nařízení 883/2004, musely správní orgány aplikovat koordinační nařízení.
5. V čl. 61 odst. 1 nařízení 883/2004, které bylo Evropským parlamentem a Radou (ES) přijato k provedení čl. 48 Smlouvy o fungování Evropské unie, vyplývá, že úřad práce, tedy příslušná instituce státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování, obnovení nebo trvání nároku na dávky v nezaměstnanosti získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoliv jiného členského státu, jako by šlo o doby získané podle právních předpisů, které uplatňuje. Podle čl. 61 odst. 2 nařízení 883/2004 lze proto počítat doby pojištění získané v jiném členském státě EU, nežli ve státě, ve kterém je o dávky žádáno, kromě případů uvedených v čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004, avšak jen v případě, že nezaměstnaná osoba naposledy získala doby pojištění podle právních předpisů, podle kterých žádá o dávky v nezaměstnanosti. V daném případě by tedy musely být naposledy získány tyto doby podle českých právních předpisů. Nařízení 883/2004 ovšem předvídá situace tzv. přeshraničních pracovníků, což jsou zaměstnanci či osoby samostatně výdělečně činné, které pracují v členském státě EU, ale prokazatelně bydlí v jiném členském státě EU. Na takové migrující pracovníky pamatuje čl. 65 nařízení 883/2004, který umožňuje, aby stát bydliště i bez splnění podmínky, aby migrující pracovník naposledy získal doby pojištění podle jeho právních předpisů, tj. státu bydliště, doby pojištění z jiného členského státu EU zohlednil a přiznal tak dávky v nezaměstnanosti i přes důležitý aspekt, že přeshraniční pracovník nepřispíval do systému sociálního zabezpečení státu bydliště, tj. státu, který má vyplácet dávky v nezaměstnanosti.
6. Úřad práce z důvodu realizace jedné ze zásad správního řízení – zásady materiální pravdy – zkoumal, zda žalobkyně není přeshraničním pracovníkem, tedy zda se na ni výše uvedená výjimka čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 vztahovala. Ne každý, kdo jede za prací

za hranice ČR, byť na časově omezenou dobu, a ČR považuje nadále za svoji domovinu, kde má přátele a rodinu, je přeshraniční pracovník.

7. Žalovaný konstatoval, že pojem bydliště, tak jak je definován v čl. 1 písm. j) nařízení 883/2004, blíže specifikuje (co do kritérií do jeho určování) čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení 883/2004 (dále jen „prováděcí nařízení“). Při určování, zda se na nezaměstnanou osobu bude vztahovat čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004, tedy zda bude posouzena jako přeshraniční pracovník, se rovněž bere v úvahu Rozhodnutí Správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení č. U2 ze dne 12. 6. 2009, o rozsahu působnosti čl. 65 odst. 2 nařízení 883/2004, o právu na dávky v nezaměstnanosti zcela nezaměstnaných osob, které nejsou příhraničními pracovníky a které měly během svého posledního zaměstnání výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě. Toto rozhodnutí stanoví, že čl. 65 odst. 5 nařízení 883/2004 se užije zejména na: a) osoby uvedené v čl. 11 odst. 4 uvedeného nařízení; b) osoby uvedené v čl. 13 uvedeného nařízení, které obvykle pracují na území dvou nebo více členských států; c) osoby, na které se vztahuje dohoda uvedená v čl. 16 odst. 1 uvedeného nařízení, pokud během svého posledního zaměstnání bydlely v jiném členském státě než v příslušném státě.
8. Správní komise v rozhodnutí vyslovuje ve vztahu k čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 stanovisko, že ačkoliv tato praxe je v současnosti přijatelná v případě příhraničních pracovníků některých kategorií, které obdobně zachovávají úzké vazby se svými zeměmi původu, nebyla by již přijatelná, kdyby na základě příliš širokého výkladu pojmu „bydliště“ měla být oblast působnosti čl. 65 nařízení 883/2004 rozšířena na všechny osoby, které mají v členském státě poměrně stabilní zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu.
9. Z citovaného rozhodnutí lze vyvodit, že se čl. 65 vztahuje i na ty přeshraniční pracovníky, kteří zachovávají obdobně úzké vazby se svými zeměmi původu jako příhraniční pracovníci [viz čl. 1 písm. f) nařízení 883/2004], jež se do státu bydliště vrací alespoň jednou týdně. Na rozdíl od příhraničních pracovníků je stát bydliště těchto přeshraničních pracovníků natolik vzdálen od státu výdělečné činnosti, že pravidelné týdenní návraty jsou takřka nereálné. Obdobně úzkou vazbu na stát bydliště jako mají příhraniční pracovníci lze tedy připustit i u přeshraničních pracovníků, třebaže se tyto nevracejí pravidelně každý týden do státu bydliště.
10. Žalobkyně v prvostupňovém řízení uvedla, že se po dobu zaměstnání ve Velké Británii vrátila do ČR celkem 4x, prokázala pak celkem 3 návraty v roce 2016. Pokud jde o námitku žalobkyně, že *v jejím případě zcela převážilo kritérium délky pobytu a poměrně stabilní zaměstnání ve Velké Británii, přičemž za nerozhodné správní orgány považovaly tvrzení žalobkyně, že do Velké Británie se vydala pracovně pouze na časově omezenou dobu za účelem jednorázového výdělku*, považoval žalovaný za nutné připomenout, že důkazy je nutno hodnotit jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dále, že při svém rozhodování se žalovaný řídil výše citovaným rozhodnutím Správní komise č. U2, jak pro něj tato povinnost plyne z čl. 89 odst. 3 prováděcího nařízení, podle kterého příslušné orgány zajistí, aby jejich instituce byly informovány a aby uplatňovaly veškeré právní a jiné předpisy Společenství, včetně rozhodnutí správní komise, v oblastech a za podmínek stanovených základním nařízením a prováděcím nařízením.

11. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně neprokázala své pravidelné návštěvy v ČR, nelze mít spravedlivě za to, že žalobkyně by si k ČR zachovala podobně úzkou vazbu jako příhraniční pracovník, který by se do ČR vracel každý týden, a tedy že by v ČR obvykle i bydlela. Aplikaci čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 podle žalovaného zásadně brání i to, že zaměstnání žalobkyně bylo uzavřeno na dobu neurčitou, a proti aplikaci čl. 65 dále hovoří fakt, že žalobkyně původně zamýšlela pobývat mimo ČR jeden rok a ve skutečnosti ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska (dále jen „Británie“) setrvala téměř 2 roky. Výjimka poskytnutá čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 je určena zpravidla těm přeshraničním pracovníkům, kteří do členského státu odjedou na předem známou omezenou dobu zaměstnání, po jehož skončení se vrací do státu bydliště. Jako vazby na ČR žalobkyně označila *péče o člena rodiny, mamku, návštěvy syna*. Žalovaný nezpochybňoval, že si žalobkyně jisté vazby (osobní, citové, případně jiné) na ČR zachovala, když v ČR zůstali žít její rodiče a syn – dle žádosti o zprostředkování zaměstnání starší 15 let, které jezdila navštěvovat. Návštěva rodiny při pobytu v ČR však sama o sobě neznamená, že má dotýčný ve státě, kde žije jeho rodina, bydliště ve smyslu nařízení.
12. Žalovanému podle něj nezbylo než konstatovat, že žalobkyně, ač subjektivně přesvědčena o zachování si bydliště ve smyslu nařízení 883/2004 v ČR, nesplnila podmínku § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, neboť pro její splnění nebylo možné zohlednit žalobkyní získané britské doby pojištění, neb nebyly splněny předpoklady pro aplikaci čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 a nárok na podporu nezaměstnanosti žalobkyně tedy neměla. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně mohla požádat o dávky v nezaměstnanosti příslušný úřad v Británii, a rovněž mohla požádat o tzv. transfer dávek do ČR v souladu s čl. 64 nařízení 883/2004, pakliže se chtěla do ČR vrátit.
13. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. a řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 5. 3. 2018.
14. Soud zjistil **ze správního spisu**, že dne 19. 5. 2017 žalobkyně podala žádost o podporu v nezaměstnanosti, podle které poslední ukončené zaměstnání žalobkyně v posledních dvou letech bylo ode dne 29. 8. 2015 do 15. 4. 2017 ve Velké Británii (UK – PRIME TIME RECRUIT).
15. Podle protokolu o ústním jednání dne 19. 5. 2017 žalobkyně uvedla, že se zdržovala ve Velké Británii od srpna 2015 do dubna 2017 za účelem zaměstnání. Ubytována byla u přítele, který měl sjednaný nájem u agentury, která zprostředkovává nájmy. Po dobu zaměstnání ve Velké Británii se žalobkyně vrátila do ČR celkem 4x, a to z důvodu návštěvy syna a ostatních příbuzných. Žalobkyně byla vyzvána k prokázání vazeb na ČR.
16. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 6. 6. 2017 žalobkyně doložila doklad o ukončení pracovního poměru Single Resource Ltd. s překladem, ukončení dočasné pracovní neschopnosti v letech 2014 až 2015, dotazník pro zpětné určení státu bydliště, kopii elektronických bankovních příkazů k úhradě, účtenky prokazující nákupy v ČR, kopie rezervace letenky, výpis z anglického bankovního účtu potvrzující platby v ČR, informaci o společném užívání domu s překladem, smlouvu o výpůjčce, žalobkyně k jednání nedoložila mimo jiné letenky a tiskopis U1 nebo E301. Žalobkyně uvedla, že název společnosti se liší, protože se v průběhu zaměstnání přejmenovala.

17. Podle potvrzení ze dne 19. 10. 2015 o povinnosti platit obecní daň je žalobkyně přítelkyní pana M. J. a společným nájemcem na uvedené adrese ve Velké Británii ode dne 8. 8. 2015.
18. Podle potvrzení Single Resource Ltd. ze dne 4. 6. 2017 žalobkyně ukončila u této agentury smlouvu dne 15. 4. 2017.
19. Podle dotazníku pro zpětné určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačního nařízení EU pro období pobytu a výkonu výdělečné činnosti v zahraničí žalobkyně dne 6. 6. 2017 uvedla, že její trvalý pobyt je v Týně nad Bečvou, v současné době se zdržuje v ČR, na této adrese ode dne 11. 5. 2017, protože zde má přítele. Jako důvod pobytu uvedla, že to je její domov, má tu rodinu a plánuje v ČR pobývat do konce života. Ve zjišťovaném období ode dne 8. 8. 2015 do 1. 5. 2017 se zdržovala ve Velké Británii na základě nájemní smlouvy, bydlela u přítele, v té době měla děti v ČR a jiné rodinné příslušníky v ČR. Žalobkyně ani její rodinní příslušníci v průběhu posledního roku nebyli registrováni mimo stát pojištění na základě formuláře S1, E 106 nebo obdobného dokladu. Žalobkyně je zdravotně pojištěna v ČR, do zahraničí odjela za účelem výdělků. Během pobytu v zahraničí se do ČR vracela několikrát ročně – 3x, a to nejčastěji za účelem „návštěva mamky, syna“. Před odjezdem do zahraničí pobývala v ČR žalobkyně 42 let a zamýšlela pobývat mimo ČR jeden rok. Během pobytu v zahraničí považovala za stát bydliště v ČR. Jako vazby k tomuto státu žalobkyně uvedla: péče o člena rodiny, mamku, návštěvu syna. Ve zjišťovaném období měla žalobkyně pracovní smlouvu na dobu neurčitou ode dne 29. 8. 2015 do 1. 4. 2017 a ode dne 2. 4. 2017 do 15. 4. 2017 ve Velké Británii. Žalobkyně byla daňovým rezidentem ve zjišťovaném období ode dne 2. 9. 2015 do 15. 4. 2017 ve Velké Británii.
20. Žalobkyně z pobytu v ČR doložila výpisy z účtů, doklady o nákupu zboží, letenku na den 7. 5. 2017 pro žalobkyni a jejího přítele M. J.. Podle smlouvy o výpůjčce uzavřené mezi žalobkyní a L. J. ze dne 9. 5. 2017 přenechal pan L. J. žalobkyni do 9. 5. 2018 rodinný dům č. p. x v T. n. B.. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 15. 6. 2017 žalobkyně navrhla k prokázání vztahu k ČR dále potvrzení o návštěvách syna v klášteře, které doloží dne 21. 6. 2017.
21. Dne 19. 6. 2017 zaslala žalobkyně úřadu práce elektronickou zprávu, podle které syn není v ústavu, ale v Benediktinském klášteře v Rajhradě, vše lze nalézt na internetu, žalobkyně přiložila dvě fotografie. Žalobkyně doložila prohlášení svého syna ze dne 20. 6. 2017 s úředně ověřeným podpisem (v Rajhradě), že je synem žalobkyně a ode dne 1. 5. 2016 pracuje u Curatore Rajhrad s. r. o. v Rajhradě, kde přechodně bydlí, žalobkyně ho v době svého pobytu ve Velké Británii navštívila celkem 3x – o víkendu 7. až 8. 5. 2016, v létě a dne 24. 11. 2016. Dále žalobkyně doložila letenku z Prahy do Manchesteru ze dne 25. 11. 2016, účet z restaurace v Brně ze dne 24. 11. 2016, lístek MHD z Prahy ze dne 5. 5. 2016, jízdenku Českých drah platnou ve dnech 7.-8. 5. 2016, letenku ze dne 25. 7. 2016, vstupenky do Punkevních jeskyní a na hrad Helfštýn ze dne 3. 8. 2016 a 2. 8. 2016, kopii platební karty Era s přehledem transakcí od 3. do 30. 6. 2015 s místem uskutečnění transakce Hruška 777, výpisy z účtu Československé obchodní banky a. s., dále kopii platební karty TSB Cash s výpisem z účtu od 12. 5. 2016 do 18. 5. 2016 s platbami v České republice.
22. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 22. 6. 2017 žalobkyně sdělila, že ve Velké Británii pracovala od srpna 2015 do dubna 2017 jako dělnice v potravinářské výrobě, po celou dobu pracovala na stejné pozici a u stejného zaměstnavatele, pouze se změnila agentura,

kteřá ji zaměstnávala. Zaměstnání bylo sjednáno na dobu neurčitou a bylo ukončeno dohodou ze strany žalobkyně.

23. Úřad práce zaslal správní komisi formulář U001 (žádost o doby pojištění podle čl. 61, 65 (2) nařízení 883/2004, čl. 55 (1) nařízení č. 987/2009) a formulář U003 – žádost o informace o platu. Podle odpovědi ve formuláři U002 potvrdila finanční správa Velké Británie, že žalobkyně byla zaměstnána ve Velké Británii ode dne 8. 8. 2015 do 18. 5. 2017. Podle odpovědi ve formuláři U004 britské finanční zprávy potvrdilo výdělek žalobkyně.
24. Úřad práce rozhodnutím ze dne 9. 10. 2017 žalobkyni nepřiznal podporu v nezaměstnanosti. Při posouzení obvyklého bydliště úřad práce dospěl k závěru, že Česká republika nebyla bydlištěm žalobkyně ve smyslu čl. 65 odst. 2 nařízení 883/2004, tedy zemí, kde během výkonu zaměstnání v jiném členském státě EU žalobkyně koncentrovala své zájmy. Úřad práce podrobně rozepsal relevantní právní úpravu a charakteristiku tzv. příhraničních pracovníků, jejichž tzv. centrum zájmů zůstává zachováno v původním státě. Žalobkyni nelze považovat za přeshraničního pracovníka, protože pravidelné týdenní návraty z Velké Británie by byly takřka nereálné a ani frekvence návštěv žalobkyně nesvědčí tomu, že místo jejího obvyklého bydliště, tedy centrum zájmů, zůstalo po celou dobu jejího zaměstnání v zahraničí, zachováno v České republice. Návraty žalobkyně nedosáhly takové četnosti, aby bylo možné ji považovat za příhraničního pracovníka. V průběhu výdělečné činnosti se žalobkyně zdržovala mimo Českou republiku, tam se soustředily její příjmy a tam byla i daňovým rezidentem. Žalobkyně ve Velké Británii zamýšlela pobývat jeden rok, ale její pobyt se prodloužil téměř na dva roky, jak vyplynulo z dotazníku. Výjimka poskytnutá čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 je však určena zejména těm přeshraničním pracovníkům, kteří do členského státu odjedou na předem známou omezenou dobu s tím, že až tato uplyne, vrátí se zpět do státu bydliště. Dvouletý pobyt žalobkyně ve Velké Británii však nelze za omezenou dobu považovat. Jak žalobkyně sama uvedla, oba pracovní poměry měla uzavřené na dobu neurčitou, jednalo se tedy bezesporu o zaměstnání poměrně stabilní a pokud by jej sama neukončila, pravděpodobně by trvalo i nadále. Doložené doklady žalobkyně není možné považovat za důkaz toho, že si po dobu pobytu ve Velké Británii zachovala v České republice místo bydliště. Skutečnost, že žalobkyně měla v České republice zřízen bankovní účet nebo sjednanou smlouvu o poskytování telefonních služeb u mobilního operátora, nemá rozhodující vliv pro posouzení zachování bydliště, protože fyzická osoba může mít veden účet v kterékoliv zemi, pokud splňuje pro otevření a vedení účtu příslušné podmínky a stejně tak může mít uzavřenou smlouvu s mobilním operátorem, pokud chce jeho služeb při návratech do země využívat. Ani vypůjčení nemovitosti v ČR nemá pro posouzení zachování bydliště rozhodující vliv neboť, konkrétně v případě žalobkyně se jedná o výpůjčku nemovitosti po návratu do ČR v květnu 2017. Kritérium délky pobytu a poměrně stabilní zaměstnání ve Velké Británii bylo rozhodující a zásadně převážilo nad všemi ostatními skutečnostmi, které žalobkyně doložila.
25. **Žalobkyně v odvolání** namítala nesprávné vyhodnocení otázky „bydliště“. Pojmem „obvyklé bydliště“ se již několikrát zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“), například v rozsudku Swaddling ze dne 25. 2. 1999, C-90/97, v rozsudku Knoch ze dne 8. 7. 1992, C-102/91). Podle rozsudku SDEU I. proti Health Service Executive ze dne 5. 6. 2014, C-255/13, je seznam kritérií, která je třeba vzít v úvahu při určování místa bydliště osoby, který byl vypracován judikaturou, nyní kodifikován v čl. 11 prováděcího nařízení (bod 46). Podle tohoto článku je *bydliště osoby* střed jejích zájmů, který se musí posuzovat

na základě celkového posouzení veškerých dostupných významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat následující okolnosti: a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotyčných členských států; b) osobní situaci dané osoby, včetně: i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stabilitu činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy; ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb; iii) vykonávání jakýchkoliv nevýdělečných činností; iv) v případě studentů zdroj jejich příjmů; v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé; vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.

26. Výše uvedená kritéria postulované právě například v rozsudku SDEU I. proti Health Service Executive však úřad práce nerespektoval a konkrétní situaci účastníka řízení tak vyhodnotil zjevně nesprávně. Délka pobytu necelých dvou let v žádném případě nesvědčí ve prospěch bydliště ve Velké Británii, nýbrž jednoznačně o dočasnosti a krátkodobosti pracovního pobytu v zahraničí. S ohledem na poměrně značnou geografickou vzdálenost místa pracoviště účastníka řízení od místa jejího pobytu pak nelze pokládat frekvenci návštěv účastníka řízení v ČR jako nízkou nebo nevýznamnou.
27. Co se týče osobní situace žalobkyně, je zřejmé, že vycestovala z území ČR zcela sama, přičemž veškeré rodinné zázemí měla vždy v ČR (zejména syna a matku). Jako nepřilíživé stabilní bydlení lze označit „bydlení u přítele, který měl pronajatý dům u agentury“. Je zřejmé, že žalobkyně v zahraničí pobývala pouze za výdělečným pobytem, nebudovala si ani dočasné zázemí, a za účelem eventuální úspory finančních prostředků.
28. Jako nikterak stabilní nelze označit ani zaměstnání žalobkyně, očividně se jednalo o krátkodobé, zcela neperspektivní zaměstnání, sloužící pouze k získání finančních prostředků.
29. Lze uzavřít, že žalobkyně zjevně pracovní pobývala ve Velké Británii spíše kratší dobu, bez úmyslu pobývat tam stabilně a tvořit přitom jakékoliv zázemí. Zázemím, především rodinným naproti tomu žalobkyně zjevně disponovala v ČR.
30. Po komplexním poměření předmětných kritérií – což úřad práce neučinil – tedy bylo namísto přiklonit se k závěru, že žalobkyně si zachovala „obvyklé bydliště“ na území ČR, z čehož v souladu s nařízením 883/2004 plyne, že doba zaměstnání v Británii se zohledňuje při zjištění nároku na podporu v nezaměstnanosti, jakož i při výpočtu samotné výše nároku.
31. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** podrobně popsal správní řízení, jak je citováno výše, relevantní právní úpravu a argumentaci obdobnou, jak je shora citována z vyjádření k žalobě. Ke klíčové sporné otázce žalovaný uvedl, že žalobkyně v rozhodném období ve správním řízení nedoložila dobu důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění získanou naposledy zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností v ČR ani zákonem uznanou náhradní dobu zaměstnání na území ČR, doložila pouze zaměstnání v Británii. Doby pojištění získané v Británii by mohl úřad práce zohlednit jen výjimečně, a to pouze v případě, že by žalobkyně během posledního zaměstnání prokazatelně měla bydliště ve smyslu čl. 1 písm. j) nařízení 883/2004 v ČR; aplikoval by se tedy čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004.
32. Žalobkyně během svého posledního zaměstnání v Británii podle skutečností, které uvedla a doložila úřadu práce, neměla bydliště ve smyslu nařízení 883/2004 v ČR. Ve správním

řízení u úřadu práce nebylo prokázáno, že žalobkyně splnila podmínky pro aplikaci citované výjimky a doby pojištění získané zaměstnáním v Británii nemohly být sečteny pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti a splnění podmínky podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný vzal v potaz čl. 11 odst. 1 nařízení 987/2009 rozhodnutí správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení č. U2 ze dne 12. 6. 2009. Otázkou bylo, zda žalobkyně měla zachovány úzké vazby se svou zemí původu jako příhraniční pracovník, který by se do ČR vracel každý týden. Délka a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států a povaha výdělečné činnosti, třebaže nebyly v souladu s přáním a představami dotyčné osoby, jsou jedněmi z posuzovaných kritérií a musejí být posouzeny dle skutečného stavu věci. Žalovaný zhodnotil délku a nepřetržitost pobytu v dotčených státech (ode dne 8. 8. 2015 do 1. 5. 2017, v ČR 3 návštěvy v roce 2016), osobní a rodinnou situaci žalobkyně (do zahraničí odjela původně na dobu jednoho roku za účelem výdělku, v Británii pobývala s přítelem, v ČR žil její syn a matka), charakteru její výdělečné činnosti (jedno zaměstnání uzavřené na dobu neurčitou), k povaze bydlení (v Británii u přítele, v ČR u přítele), daňové rezidence (v Británii) a dospěl k závěru shodně s úřadem práce, že žalobkyně nebyla přeshraničním pracovníkem. Námitku žalobkyně ohledně geografické vzdálenosti místa výkonu práce žalovaný neuznal.

33. Žalovaný vysvětlil, že pokud jde o rodinnou situaci, vztahuje se zejména k úzké rodině, kterou se rozumí manžel/manželka, nezletilé děti a nezaopatřené zletilé děti. Podle žalobkyní přiložených fotografií je zjevné, že její syn není nezletilý a není ani nezaopatřeným dítětem. Je pochopitelné, že žalobkyně stále vnímala ČR jako svoji domovinu, když v ČR měla žít 42 let. Rovněž je pochopitelné, že se žalobkyně do ČR vracela o dovolené navštívit svého syna, popřípadě matku, což koresponduje i s tím, že žalobkyně jako vazby na ČR zapsala „*péči o člena rodiny, mamku, návštěvy syna*“. Návštěva rodiny však sama o sobě neznamená, že má dotyčný ve státě, kde žije jeho rodina, bydliště ve smyslu nařízení. Námitka žalobkyně, že v ČR měla veškeré rodinné zázemí vždy, neobstojí. Při zohlednění rodinné a osobní situace nelze odhlédnout od faktu, že žalobkyně v Británii žila a bydlela se svým přítelem, u kterého má bydlet i nyní po svém návratu z Británie. Z toho žalovaný vyvodil, že žalobkyně v Británii měla stabilní partnerské zázemí.
34. Výjimka poskytnutá čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení 883/2004 je určena zejména těm přeshraničním pracovníkům, kteří do členského státu odjedou na předem známou omezenou dobu zaměstnání, po jehož skončení se vrací do státu bydliště. Žalobkyně se po roce stráveném v Británii do ČR nevrátila, v Británii vykonávala práci na základě pracovní smlouvy uzavřené na dobu neurčitou. Z formuláře U002 není zřejmé, že by žalobkyně zaměstnání ukončila sama či zaměstnavatel, jako důvod skončení zaměstnání je uvedeno „other“, čili „jiný“. Žalobkyně do dotazníku zapsala, že odjela do zahraničí za účelem výdělku a mimo ČR zamýšlela pobývat jeden rok. Je zjevné, že žalobkyně se svými plány neřídila a že do Británie neodjela na předem známou omezenou dobu trvání zaměstnání. Žalobkyně uzavřela pracovní smlouvu na dobu neurčitou a zaměstnání trvalo déle, než původně zamýšlený jeden rok. Žalovaný nepřehlédl, že žalobkyně do dotazníku zapsala, že její zaměstnání trvala ode dne 29. 8. 2015 do 1. 4. 2017 a od 2. 4. 2017 do 15. 4. 2017. Avšak z přípisu zaměstnavatele doloženého žalobkyní plyne, že zaměstnání začalo dne 29. 8. 2015 a bylo ukončeno dne 15. 4. 2017. Ať už se jedná o nepřesnost ze strany žalobkyně a žalobkyně měla skutečně jedno zaměstnání, které mohlo být obnoveno či prodlouženo, když mělo dojít k přejmenování zaměstnavatele, ztotožnil se žalovaný s úřadem práce, že

lze hovořit o poměrně stabilním zaměstnání žalobkyně, protože bylo založeno pracovní smlouvou na dobu neurčitou, trvalo více než jeden rok a ukončeno bylo dle vyjádření zaměstnavatele ze strany žalobkyně.

35. Žalovaný nerozporoval tvrzení žalobkyně, že v zahraničí pobývala bez úmyslu pobývat tam stabilně a tvořit si tam jakékoliv zázemí. Žalovaný se nedomníval, že by cílem žalobkyně bylo zůstat v zahraničí. Pro posouzení bydliště je však nutno zohlednit okolnosti životní situace žalobkyně během její výdělečné činnosti v Británii. Pouze záměr vrátit se do ČR nepostačuje pro prokázání (zachování) bydliště v ČR. Žalobkyně v Británii stejně jako v ČR bydlela u přítele, v tomto ohledu „tedy ve prospěch zachování bydliště v ČR situace ohledně bydlení nehovoří“. Námitka žalobkyně, co do posouzení stability bydlení za této situace je nerozhodná.
36. Žalovaný dodal, že žalobkyně mohla uplatnit svůj nárok z titulu dob pojištění získaných zaměstnáním podáním žádosti o dávky v nezaměstnanosti v Británii. Při splnění zákonných podmínek by jí byly přiznány. Pokud by se žalobkyně před svým odjezdem z Británie zapsala do evidence uchazečů o zaměstnání a zůstala k dispozici službám zaměstnanosti tohoto státu nejméně čtyři týdny poté, co se stala nezaměstnanou, mohla požádat o export dávek nezaměstnanosti do ČR. Příslušná instituce v cizině má navíc oprávnění povolit uchazeči o zaměstnání odjezd i před uplynutím čtyř týdnů. Bylo tedy zcela na vůli žalobkyně, zda se bude u příslušné instituce v Británii evidovat, uplatňovat svůj nárok na dávky v nezaměstnanosti v Británii a v případě přiznání žádat o jejich export do ČR či nikoliv.
37. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
38. Jako nedůvodný shledal soud návrh žalovaného na odmítnutí žaloby, protože neobsahovala žádný žalobní bod.
39. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobní body jsou povinnou náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
40. Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, www.nssoud.cz).
41. Žalobkyně uvedla, že *napadená rozhodnutí považuje za nezákonná, protože žalovaný nesprávně konstatoval, že Česká republika nebyla v době, kdy žalobkyně pracovala ve Velké Británii, jejím bydlištěm. Správní orgány vycházely z názoru, že obvyklým bydlištěm žalobkyně byla Velká Británie na základě toho, že v případě žalobkyně zcela převážilo kritérium délky pobytu a poměrně stabilní zaměstnání ve Velké Británii. Správní orgány považovaly za nerozhodné tvrzení žalobkyně, že do Velké Británie se vydala pracovní pouze na časově omezenou dobu za účelem jednorázového výdělku. Z uvedeného je zjevné, které konkrétní důvody považovala žalobkyně za nesprávné, šlo o výklad pojmu „obvyklé bydliště“. Žalobkyně uvedla, se kterými závěry nesouhlasila a měla na ně opačný názor. Ostatně, žalovaný ve vyjádření k žalobě na tento žalobní bod podrobně reagoval. Proto soud již*

nevyzýval žalobkyni k dalšímu doplnění žaloby, žalobní bod obsahuje, byť stručný, ale konkrétní žalobní bod. Tento žalobní bod je z hlediska § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. na hranici projednatelnosti a soud ho posuzoval podle zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji) tak, aby se nedopustil přepjatého formalismu a neodmítl zcela žalobkyni přístup k soudu. Na druhou stranu, žalobkyně je sama odpovědná za rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Navíc byla zastoupena advokátem, který však do dne vydání rozsudku žalobu vůbec nijak nedoplnil. Doplnění mohl advokát učinit kdykoliv, rozšíření včasných žalobních bodů není vázáno na lhůtu podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Advokáta si však žalobkyně vybrala sama.

42. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008 [2162/2011 Sb. NSS]). Obsah a kvalita žaloby tak v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 7 Afs 104/2004). Při úvahách soudu o tom, zda se jedná či nejedná o řádně formulovaný žalobní bod, případně, zda žaloba vůbec nějaký dostatečně individualizovaný žalobní bod obsahuje, je nutno respektovat princip materiálního právního státu a především samotné poslání správního soudnictví a neuchylovat se k přepjatému formalismu. Nepřiměřeně přísný výklad náležitostí správní žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. by mohl představovat porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho i nepřipustný zásah do práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánů veřejné správy dle čl. 36 odst. 2 Listiny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 484/99). Soud může při posuzování náležité formulace žalobních bodů do jisté míry zohlednit rovněž předmět předcházejícího správního řízení (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 71 s. ř. s.).
43. Soud neshledal jako opodstatněnou námitku, že bydliště žalobkyně během jejího pobytu v Británii ve smyslu nařízení 883/2004 byla Česká republika.
44. Dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti *získá nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč o zaměstnání, který v rozhodném období získal zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního předpisu v délce alespoň 12 měsíců.*
45. V případě migrujících zaměstnanců v rámci Evropské unie se použije přímo aplikovatelné nařízení 883/2004. Čl. 61 tohoto nařízení obsahuje pravidlo sčítání dob pojištění získaných v jiných členských státech. Základním pravidlem nařízení 883/2004 je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Z tohoto pravidla je dána výjimka v čl. 65, který stanoví, že migrující pracovníci si mohou požádat o přiznání (odst. 2) a vyplácení [odst. 5 písm. a)] dávek v nezaměstnanosti v členském státě, ve kterém nepracovali, pokud si v tomto členském státě zachovali bydliště. Čl. 65 odst. 2 zní: *Nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání, nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, musí být k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém má bydliště. Aniž je dotčen článek 64, doplňkově může být nezaměstnaná osoba k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém naposledy vykonávala činnost jako*

zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná. Nezaměstnaná osoba, která není příbraničnickým pracovníkem a která se nevrací do členského státu, v němž má bydliště, musí být k dispozici službám zaměstnanosti v členském státě, jehož právní předpisy se na ni naposledy vztahovaly. Čl. 65 odst. 5 písm. a) zní: Nezaměstnaná osoba uvedená v první a druhé větě odstavce 2 pobírá dávky podle právních předpisů členského státu svého bydliště, jako by se na ni tyto předpisy vztahovaly během její poslední činnosti jako zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště. Čl. 1 písm. j) pak stanoví: „Pro účely tohoto nařízení se: [...] „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště.“

46. K pojmu „obvyklé bydliště“ se již několikrát SDEU (resp. dříve Evropský soudní dvůr) vyjadřoval, tento výklad byl následně kodifikován v čl. 11 prováděcího nařízení a vyjádřila se k němu i správní komise. Proto kasační soud nemá pochybnosti o výkladu dané úpravy.
47. Pojmem „obvyklé bydliště“ se již několikrát zabýval SDEU (viz např. v rozsudku Swaddling, ze dne 25. 2. 1999, C-90/97, rozsudku Knoch, ze dne 8. 7. 1992, C-102/91). Dle rozsudku SDEU I. proti Health Service Executive, ze dne 5. 6. 2014, C-255/13, je seznam kritérií, která je třeba vzít v úvahu při určování místa bydliště osoby, který byl vypracován judikaturou, nyní kodifikován v čl. 11 prováděcího nařízení (bod 46). Dle tohoto článku je bydliště osoby střed jejích zájmů, který se musí posuzovat na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat následující okolnosti:
 - a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;
 - b) osobní situaci dané osoby, včetně:
 - i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy;
 - ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb;
 - iii) vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností;
 - iv) v případě studentů zdroje jejich příjmu;
 - v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé;
 - vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.
48. Dle výše uvedeného posoudil krajský soud postupně všechna kritéria následovně:
 - a) Délka dvou let bez tří měsíců s občasnými návštěvami České republiky (3x v roce 2016) svědčí jednoznačně ve prospěch bydliště ve Velké Británii. Krajský soud ohledně počtu návštěv vycházel ze skutkových zjištění, která učinil žalovaný ve svém rozhodnutí. Tyto závěry žalobkyně v žalobě nijak nerozporovala, a proto je nemohl soud dále přezkoumávat.
 - b)
 - i) Pracovní poměr na dobu neurčitou (k tomu viz dále) a vykonávání práce fakticky u jedné společnosti (byť se změnila její subjektivita) taktéž svědčí ve prospěch bydliště ve Velké Británii.
 - ii) Stěžovatelka sice uvedla, že rodinu měla v České republice (maminku, syna), je však zřejmé, že daný bod se vztahuje zejména k úzké rodině, tedy rodinným příslušníkům ve smyslu nařízení 883/2004, kterými dle čl. 1 písm. i) bodu 2 jsou manžel nebo manželka, nezletilé děti a nezaopatřené zletilé děti. Přítele, se kterým žila, měla žalobkyně ve Velké Británii. Navíc poté, co se přestěhovala do ČR, bydlela opět s ním. Tento bod svědčí opět ve prospěch bydliště stěžovatelky ve Velké Británii.

- iii) Soudu nejsou známy žádné nevýdělečné činnosti, které by žalobkyně vykonávala, ani žádné sama neuvádí.
 - iv) Žalobkyně nebyla studentka, tento bod se neposuzuje.
 - v) Žalobkyně uvedla a doložila, že ve Velké Británii sdílela byt s přítelem. Rovněž v ČR bydlela s přítelem. Bytová situace žalobkyně svědčí ve prospěch Velké Británie.
 - vi) Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně byla daňovým rezidentem Velké Británie. Tato skutečnost jednoznačně značí ve prospěch bydliště ve Velké Británii, když otázka daňového rezidentství se často zabývá obdobnými otázkami jako nyní vykládaný pojem obvyklého bydliště podle směrnice 883/2004.
49. Kromě výše uvedených kritérií se soud zabýval relevantností dalších okolností, které žalobkyně uvedla. Za nic neprokazující považuje soud tvrzení ohledně prováděných bankovních transakcí, jelikož smlouvy s bankami v tuzemsku nejsou v době bezproblémového ovládání účtů prostřednictvím internetového bankovníctví žádným problémem i v případě, kdy klient pobývá v zahraničí.
50. Výpůjčka bytu ode dne 9. 5. 2017 neprokazuje úmysl žalobkyně z roku 2015, resp. 2016, vrátit se do ČR.
51. Spíše užší výklad pojmu „*obvyklé bydliště*“ je též v souladu s rozhodnutím U2 správní komise, které varuje před příliš širokým výkladem pojmu „*bydliště*“. Uvádí, že se čl. 65 odst. 5 nařízení 883/2004 má použít u příhraničních pracovníků a některých kategorií, které obdobně zachovávají úzké vazby se svými zeměmi původu, avšak jeho aplikace by již nebyla přijatelná, kdyby na základě příliš širokého výkladu pojmu „*bydliště*“ měla být oblast působnosti článku 65 nařízení (ES) 883/2004 rozšířena na všechny osoby, které mají v členském státě poměrně stabilní zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu. Má se tedy vztahovat zejména na osoby zaměstnané na námořních lodích, osoby obvykle pracující na území dvou nebo více členských států nebo speciální případy dané v čl. 16 odst. 1 nařízení 883/2004. Je přitom zřejmé, že nejde o situace, ve kterých se nachází žalobkyně, a naopak situaci žalobkyně by bylo možné spíše podřadit pod situace, že měla ve Velké Británii poměrně stabilní zaměstnání a svou rodinu (maminku a syna) nechala v zemi původu.
52. Dle čl. 72 písm. a) nařízení 883/2004 se správní komise zabývá všemi správními otázkami a otázkami výkladu vyplývajících z nařízení 883/2004 nebo prováděcího nařízení, ačkoliv není nijak dotčeno právo úřadů, institucí a dotčených osob účastnit se řízení a obracet se na soudy stanovené právními předpisy členských států. Rozhodnutí správní komise U2 je však výkladem provedeným orgánem povolaným směrnicí 883/2004 zjevně ke sjednocování praxe, byť v nezávazné podobě. Proto soud v posuzované otázce k jeho závěrům také přihlédl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 Ads 95/2015-39).
53. Lze tedy uzavřít, že naprosto převažují okolnosti, dle kterých byl střed zájmů žalobkyně ve Velké Británii, proto si žalobkyně po dobu pobytu ve Velké Británii nezachovala bydliště v České republice. K tomu soud dodává, že souhlasí s tvrzením žalovaného, že to, že stěžovatelka subjektivně považuje Českou republiku za svoji domovinu a centrum svých zájmů, nutně neznamená, že je jejím bydlištěm z pohledu právního řádu.
54. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl.

55. Soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v něm neměla úspěch a žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a ze spisu nevyplývají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 10. října 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně